

SHELBY MAHURIN

ȘARPE
&
PORUMBEL

Traducere din limba engleză și note de

ADINA RAȚIU

CORINT BOOKS

PARTEA I

Un malheur ne vient jamais seul.

Un necaz nu vine niciodată singur.

— proverb franțuzesc

BELLEROSE

Lou

ORICE CORP NEÎNSUFLEȚIT ATINS DE MAGIE LASĂ O impresie de neșters. Majoritatea oamenilor remarcă mai întâi mirosul din nări – nu de putreziciune și hoit, ci un parfum grețos de dulce – și gustul înțepător din gură. Unii indivizi aparte simt și o vibrație în aer. O aură ce persistă pe pielea cadavrului. De parcă vraja e încă acolo, urmărește, pândește.

E vie.

Firește, nesăbuiții care făceau imprudența de a vorbi despre asemenea lucruri sfârșeau arși pe rug.

În ultimul an, în Belterra fuseseră găsite treisprezece cadavre – de două ori mai multe decât în toți anii dinainte. În ciuda eforturilor Bisericii de a ascunde împrejurările misterioase ale fiecărui deced, toți morții fuseseră îngropați în sicrie închise.

— Uite-l! a zis Coco, arătând spre bărbatul din colț.

Deși lumina lumânărilor îi ascundea jumătate din chip, nu aveai cum să nu recunoști mantia de brocart auriu și lanțul greu de la gât. Stătea țeapăn pe scaun, vizibil stingherit, în vreme ce o femeie mai mult dezbrăcată se lipise de burta lui rotofeie. Nu mi-am putut stăpâni un rânjet.

Doar *madame* Labelle ar fi în stare să lase un aristocrat ca Pierre Tremblay să aștepte în mijlocul unui bordel.

— Vino, a spus Coco, făcând semn spre masa din colțul îndepărtat. Trebuie să apară și Babette imediat.

— Ce dobitoc fudul se gătește cu *brocarturi* când e în doliu? am zis.

Coco a aruncat o privire spre Tremblay, peste umăr, și a pufnit ironic.

— Un dobitoc fudul cu mulți bani.

Fiica lui, Filippa, fusese al șaptelea cadavru descoperit.

După dispariția ei, în miez de noapte, toată aristocrația se cutremurase în momentul în care aceasta reapăruse – cu gâtul tăiat – pe malul râului L'Eau Mélancolique. Dar asta n-a fost cel mai grav. Se dusese vorba în tot regatul că fata ar fi avut părul alb, pielea zbârcită, ochii sticloși și degetele noduroase. La cei douăzeci și patru de ani ai ei, fusese transformată într-o babă. Nobilii de-alde Tremblay nu pricepeau de ce. Tânăra nu avusese dușmani, astfel că asemenea violență era inexplicabilă.

Dar, dacă despre Filippa nu se știa să fi avut dușmani, dobitocul fudul de taică-său strânsese destui, din cauză că făcea trafic de obiecte magice.

Moartea fiicei lui se voia un avertisment: nimeni nu profita de pe urma vrăjitoarelor fără să suporte consecințele.

— *Bonjour, messieurs!*

O curtezană cu părul de culoarea mierii a venit spre noi, fluturând din gene, în speranța că se va alege și ea cu ceva. M-a pufnit râsul, văzând ocheada nerușinată pe care i-a aruncat-o lui Coco. Deși deghizată în bărbat, Coco era izbitor de frumoasă. În ciuda cicatricelor care îi brăzdau pielea ciocolatie a mâinilor – pe care le acoperea cu mănuși – avea obrazul neted, iar ochii negri îi sticleau chiar și în semiîntuneric.

— Te-ar tenta să vii cu mine?

— Scuze, scumpo, am zis pe cel mai lingușitor ton al meu, mângâind mâna curtezanei așa cum văzusem că făceau unii bărbați. Nu suntem disponibili în dimineața asta. O așteptăm pe *mademoiselle* Babette.

Femeia s-a bosumflat câteva clipe, apoi i-a făcut aceeași invitație bărbatului de la masa vecină, care a acceptat numaidecât.

— Crezi că îl are la el? a întrebat Coco, măsurându-l pe Tremblay din creștetul capului său chel până în vârful pantofilor lustruiți, zăbovind ceva mai mult asupra degetelor fără podoabe. Poate că Babette ne-a mințit și e o capcană.

— Babette e mincinoasă, dar proastă nu e. N-o să ne trădeze înainte să-și primească plata.

Le priveam pe celelalte curtezane cu o fascinație morbidă. Cu taliile strânse în cingători și sânii plini revărsați din bluze, se învârteau cu suplețe printre clienți, prefăcându-se că nu sunt sufocate de corsete.

E drept că multe dintre ele nu purtau corset. Mai exact, nu purtau nimic.

— Ai dreptate, a zis Coco, scoțând o pungă de bani din haină și aruncând-o pe masă. O să ne vândă după aceea.

— Ah, *mon amour*, m-ai rănit.

Babette a apărut brusc lângă noi și, zâmbind cu gura până la urechi, mi-a tras un bobârnac peste borul pălăriei. Spre deosebire de colegile ei de breaslă, își ascundea mare parte a trupului sub mătase purpurie. Un strat gros de fard alb îi acoperea restul de piele – și cicatricele. Acestea îi desenau zigzaguri pe brațe și piept, asemănătoare cu ale lui Coco.

— Mai pune zece coroane de aur și *jur* că nici prin gând n-o să-mi treacă să vă trădez.

— Bună dimineața, Babette!

Chicotind, m-am proptit cu un picior de masă și m-am lăsat cu scaunul pe spate, în echilibru.

— E uluitor cum întotdeauna apari la câteva secunde după ce scoatem banii. Îi adulmecii? am întrebat și m-am întors spre Coco, văzând-o că se chinuie să rămână serioasă. Parcă le simte mirosul, zău așa!

— *Bonjour*, Louise!

Babette m-a sărutat pe obraz, apoi s-a aplecat spre Coco și a șoptit:

— Ești răpitoare, ca de obicei, Cosette.

Coco și-a dat ochii peste cap.

— Ai întârziat.

— Mă scuzați, a spus Babette, plecând capul, cu un zâmbet mios. Nu v-am recunoscut. Nu pricep de ce niște femei atât de frumoase vor să se deghizeze în bărbați.

— Femeile neînsoțite atrag atenția, știi foarte bine.

Am bătut darabana în masă cu nonșalanță exersată, silindu-mă să rânjesc.

— Oricare dintre noi poate fi vrăjitoare.

— Aiurea! a zis Babette, făcându-mi cu ochiul. Doar un tâmpit ar putea gândi că două fături încântătoare ca voi sunt niște creaturi abjecte și violente.

— Bineînțeles, am spus, dând din cap, și mi-am tras pălăria mai jos pe ochi.

Dacă cicatricile lui Coco și ale lui Babette le trădau adevărata identitate, Dames Blanches – Vrăjitoarele Albe – puteau circula după bunul plac, fără a fi recunoscute. Femeia cu piele arămie, care stătea călare pe Tremblay, putea fi una dintre ele. Sau curtezana cu părul ca mierea, care dispăruse puțin mai devreme, la etaj.

— Din păcate, pentru Biserică e mai important rugul decât interogatoriul. E periculos să fii femeie în vremuri ca astea.

— Nu și aici, a replicat Babette, desfăcând brațele și arcuindu-și buzele într-un zâmbet larg. Aici suntem protejate. Prețuite. Propunerea stăpânei mele e încă în picioare. . .

— Stăpâna ta ne-ar da foc cu mâna ei – și ție, și nouă – dacă ar ști adevărul.

Am întors privirea către Tremblay, a cărui bogăție bătătoare la ochi atrăsese alte două curtezane. Bărbatul le-a respins politicos, nepermițându-le să-i descheie pantalonii.

— Pe noi ne interesează el, am adăugat.

Coco a răsturnat punga de bani pe masă.

— Zece coroane de aur, cum ne-am înțeles.

Babette a pufnit și și-a ridicat nasul.

— Hm. . . Din ce țin eu minte, era vorba de douăzeci.

— Poftim? am exclamat, revenind cu un bufnet pe toate cele patru picioare ale scaunului.

Ceilalți clienți s-au uitat curioși la noi, dar nu le-am dat atenție.

— Zece e suma pentru care ne-am înțeles.

— Asta înainte să mă ofensați.

— Fir-ar să fie de treabă, Babette! a răbufnit Coco, înșfăcând monedele înainte să pună Babette mâna pe ele. Ai idee cât ne ia să strângem atâția bani?

— Nici măcar nu știm dacă inelul este, *într-adevăr*, la Tremblay, am spus, străduindu-mă să-mi păstrez calmul.

Babette a ridicat din umeri și a întins palma.

— Nu-i vina mea că voi preferați să buzunăriți oamenii pe stradă ca niște infractoare de rând. Ați câștiga de trei ori mai mulți bani într-o singură noapte aici, la Bellerose, dar prea țineți nasul pe sus.

Coco a tras aer în piept și a încleștat pumnii pe masă.

— Uite care-i treaba, îți cerem scuze dacă ți-am rănit sentimentele delicate, dar am căzut de acord să-ți plătim zece. Nu ne permitem. . .

— Aud cum îți zornăie monedele în buzunar, Cosette.

M-am uitat la Babette, uluită.

— *Ești* mai rău decât un ogar!

I-au sticlît ochii.

— Ei, haide, v-am invitat aici pe riscul meu, ca să trageți cu urechea la discuțiile stăpânei mele cu *monsieur* Tremblay, iar voi mă insultați ca pe o...

Exact în clipa aceea, o femeie înaltă, de vârstă mijlocie, a coborât grațios treptele. Rochia de culoarea smaraldului îi accentua părul roșu și silueta clepsidră. Tremblay a sărit în picioare la vederea ei, iar curtezanele din jur – inclusiv Babette – au întâmpinat-o cu plecăciuni adânci.

Ciudată priveliște, să vezi niște femei despuiate făcând plecăciuni.

Cu un zâmbet larg, *madame* Labelle l-a luat pe Tremblay de braț, l-a sărutat pe ambii obraji și i-a șoptit ceva. M-a cuprins panica în momentul în care și-a strecurat mâna pe sub brațul lui și l-a tras după ea, spre scări.

Babette ne privea cu coada ochiului.

— Hotărâți-vă repede, *mes amours*. Stăpâna mea e o femeie ocupată. Discuția cu *monsieur* Tremblay n-o să dureze mult.

I-am aruncat o privire furioasă, abia abținându-mă s-o apuc de gâtul subțire și s-o sugrum.

— Poți măcar să ne spui ce anume vrea să cumpere stăpâna ta? Sigur ți-a șoptit *ceva*. E vorba de inel? E la Tremblay?

Babette ne-a aruncat un rânjet satisfăcut.

— Probabil... pentru încă zece coroane.

Am schimbat o privire încruntată cu Coco. Dacă Babette mai forța mult nota, avea să afle pe pielea ei cât de *abjecte* și *violente* eram.

BELLEROSE AVEA DOUĂSPREZECE saloane în care curtezanele își primeau vizitatorii, dar Babette nu ne-a condus în vreunul dintre

acestea. A deschis o ușă mascată din capătul coridorului și ne-a făcut semn să intrăm.

— Bun venit, *mes amours*, în camera secretă! Aici sunt ochii și urechile Bellerose-ului.

Am clipit de câteva ori, ca să mă obișnuiesc cu întunericul de pe noul hol îngust. Prin cele douăsprezece ferestre – mari, dreptunghiulare și înșirate la distanțe egale – pătrundea o lumină difuză. Uitându-mă mai bine însă, am băgat de seamă că nu erau ferestre, ci portrete.

Am atins cu degetul nasul celui mai apropiat: o femeie frumoasă, cu un zâmbet ispititor și corp voluptuos.

— Cine sunt?

— Curtezane renumite din trecut, a răspuns Babette, oprindu-se să admire femeia cu un surâs visător. Într-o zi, în locul ei, o să atârne portretul meu.

M-am aplecat încruntată să o examinez mai bine pe femeia în cauză. Imaginea părea cumva în oglindă și culorile șterse, de parcă acesta era spatele tabloului. După care... Ei, drăcie!

Două căpăcele de aur îi acopereau ochii.

— Pe aici iscodiți clienții? a întrebat Coco, șocată. Ce spectacol grotesc mai e și ăsta, Babette?

— Sst! a zis Babette, ducând repede un deget la buze. Ochii și urechile, ai uitat? *Urechile*. Aici se vorbește numai în șoaptă.

Nici nu voiam să-mi imaginez care era scopul acelei ciudățenii arhitecturale. În schimb, voiam să-mi imaginez baia lungă pe care urma să o fac imediat ce mă întorceam la teatru. Trebuia să mă spal. Să mă frec bine. Nu-mi rămânea decât să mă rog să nu-mi sară ochii din orbite.

Înainte de a apuca să-mi exprim dezgustul, am zărit două umbre cu coada ochiului. M-am răsucit și am dus mâna la cuțitul din cizmă, mai înainte ca umbrele să capete formă. Am încremenit la

vederea celor doi bărbați, foarte familiari și foarte nesuferiți, care se uitau chiondorâș la mine.

Andre și Grue.

I-am aruncat o căutătură furioasă lui Babette și mi-am încleștat mâna pe cuțit.

— Ce caută *ăștia* aici?

Auzindu-mi vocea, Andre s-a aplecat în față și a clipit de câteva ori în întuneric.

— Mi se pare mie sau e...?

Grue mi-a studiat fața, ignorând mustața și stăruind asupra sprâncenelor negre, a ochilor de peruzeza, a nasului pistruiat și a tenului bronzat. Gura i s-a strâmbat într-un rânjet diabolic. Dintele din față era ciobit. Și galben.

— Salutare, Lou Lou!

Nu i-am dat atenție, ci m-am întors, iritată, la Babette.

— Nu așa ne-a fost învoiala.

— Calmează-te, Louise! Muncesc și ei, a replicat ea, trântindu-se pe unul dintre scaunele de pe care se ridicaseră ei. Stăpâna mea i-a angajat pentru protecție.

— Protecție? a pufnit Coco disprețuitor, ducând mâna la cuțitul din buzunarul hainei.

Andre a rânjit larg, dezvelindu-și dinții.

— Mai nou, voaierismul se consideră protecție?

— În caz că ne supără vreun client, nu trebuie decât să batem aici de două ori și acești doi gentlemen încântători intervin, a spus Babette, arătând leneș spre portretele din perete cu piciorul pe a cărui gleznă albă se vedeau o mulțime de cicatrice. Astea sunt uși, *mon amour*. Acces imediat.

Madame Labelle era idioată. Altfel nu se explica o asemenea... idioțenie.

Andre și Grue, doi dintre cei mai tâmpi hoți pe care mi-a fost dat să-i cunosc vreodată, intrau frecvent pe teritoriul nostru din

East End. Oriunde mergeam noi, hop și ei — de regulă, la doi pași în spate —, și oriunde mergeau *ei*, inevitabil apărea și poliția. Mătăhăloși, urâți și guralivi, nu aveau discreția și abilitățile necesare pentru a răzbi în East End. Nici inteligența.

Nici nu îndrăzneau să mă gândesc de ce erau în stare dacă li se permitea *acces imediat* la ceva. Mai ales când era vorba de sex și violență. Iar acestea erau, probabil, păcatele cele mai benigne care se petreceau între pereții bordelului, dacă judecam după tranzacția care avea loc chiar atunci.

— Nu-ți face griji, a spus Babette, parcă ghicindu-mi gândurile, și le-a aruncat celor doi un zâmbet fugitiv. Stăpâna îi omoară dacă divulgă vreo informație. Nu-i așa, *messieurs*?

Le-a dispărut imediat rânjetul de pe față. Abia atunci am remarcat că avea pete gălbui în jurul ochilor. Vânătași. Dar n-am lăsat cuțitul din mână.

— Și ce-i oprește să divulge stăpânei vreo informație?

— Ei bine...

Babette s-a ridicat de pe scaun și s-a apropiat de unul dintre portrete. A dus mâna la butonul auriu de lângă acesta.

— Depinde ce sunteți dispuse să le oferiți.

— Ce-ar fi să vă ofer eu *tuturor* un cuțit în...

— Ușurel, ușurel!

Văzându-mă că vin spre ea cu cuțitul, Babette a apăsat pe buton, iar căpăcelele aurii de la ochii curtezanei s-au deschis. În cămăruța de pândă au pătruns vocile înfundate a lui *madame* Labelle și a lui Tremblay.

— Gândește-te bine, *mon amour*, a șoptit Babette. Se poate ca prețiosul tău inel să fie chiar în camera alăturată. Vino să vezi cu ochii tăi.

S-a dat la o parte, fără să ia degetul de pe buton, făcându-mi loc în fața portretului.

Am tras o înjurătură printre dinți și m-am ridicat pe vârfuri, ca să mă uit prin ochii curtezanei din tablou.

Tremblay făcea potecă în covorul gros și înflorat din salon, plimbându-se în sus și-n jos. Părea mai palid decât de obicei – în camera aceea pastelată, unde soarele dimineții îmbrăca totul într-o lumină aurie, blândă – și pe frunte avea broboane de sudoare. Își umezea buzele agitat și se uita la *madame* Labelle, care îl privea de pe divanul de lângă ușă. Chiar și așezată, avea o grație regală în felul în care-și ținea gâtul drept și mâinile împreunate în poală.

— Liniștește-te, *monsieur* Tremblay! Te asigur că o să obțin fondurile necesare într-o săptămână. Cel mult două.

Tremblay a scuturat nemulțumit din cap.

— Durează prea mult.

— Dimpotrivă, durează chiar foarte puțin, ținând seama de prețul pe care îl ceri. Doar un rege își permite o asemenea sumă astronomică, iar el n-are ce face cu inelele magice.

Cu inima în gât, am întors capul și m-am uitat la Coco. Încrunțată, ea s-a apucat să mai caute niște coroane prin haină. Andre și Grue le-au vârât imediat în buzunar, cu rânjete satisfăcute.

Jurându-mi că o să-i jupoi de vii după ce pun mâna pe inel, mi-am reîndreptat atenția spre discuția din salon.

— Dar... dacă ți-aș spune că a mai apărut un cumpărător? a întrebat Tremblay.

— Ți-aș răspunde că ești un mincinos, *monsieur*. E cam greu să te lauzi cu mărfurile pe care le deții, după ceea ce a pățit fiica dumitale.

Tremblay s-a răsucit imediat spre ea.

— Nu pomeni de fiica mea!

Madame Labelle și-a netezit rochia, fără să-l bage în seamă.

— Chiar mă surprinde că încă te mai ocupi cu traficul de obiecte magice. Mai ai o fată, nu-i așa?